

LBRIS

We know
books

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

RĂSCRUCEA
CORBILOR

Traducere din limba poloneză
ANCA IRINA IONESCU

ARMADA

In ciuda celor mai sincere intenții ale lui – și din motive destul de întemeiate –, Geralt nu putea, nici în ruptul capului, să se concentreze asupra pălăvrăgelii starostelui satului. Toată atenția îi era absorbită de o cioară mare, împăiată, care trona pe masa acestuia. Cioara, care îl privea pe vânător cu un ochi de sticlă, stătea pe un suport de lut vopsit în verde, cu ambele picioare înfipte în lut. Deși părea absolut reală, cioara nu putea fi în niciun caz vie – în această privință nu era nicio îndoială. Tocmai de aceea, Geralt nu înțelegea cum de cioara clipise deja de mai multe ori din ochiul ei de sticlă. Să fi fost vorba de magie? Probabil că nu, pentru că medalionul de vânător nu tresărise și nu vibrase absolut deloc, niciodată. Atunci... vreo halucinație? O vedenie? Cauzată, de exemplu, de faptul că fusese lovit de câteva ori în cap?

— Repet întrebarea, a spus starostele Bulava. Voi repeta, deși nu sunt obișnuit să repet.

Starostele Bulava îl asigurase deja pe Geralt, de mai multe ori, că nu avea obiceiul să repete. Cu toate acestea, repeta întruna. Se pare că îi plăcea să repete, deși nu obișnuia.

— Așadar, voi repeta întrebarea: despre ce era vorba, de fapt? Ce aveai împotriva acestui dezertor de l-ai ciopârțit atât de oribil? Vreo socoteală mai veche? Pentru că, vezi tu, eu nu cred cătuși de puțin că a fost vorba despre acest țăran și despre onoarea fiicei lui. Că, chipurile, te-ai grăbit să sari în ajutorul lui. Cum că ai fi nu știu ce cavaler rătăcitor.

Cioara s-a încruntat. Geralt și-a mișcat mâinile legate la spate, încercând să-și stimuleze circulația sângelui. Frânghia îi intra dureros

în articulații. În spatele lui, auzea respirația greoaie a jandarmului din sat. Jandarmul stătea chiar în spatele lui și Geralt era sigur că nu aștepta decât un pretext ca să-i ardă un pumn în ureche.

Starostele Bulava găfâia, se tolânise pe scaun și își umfla burta și caftanul de catifea. Geralt se zgâia la partea din față a caftanului și și-a dat seama ce mâncase consilierul azi, ieri și alaltăieri. Și că cel puțin una dintre aceste mâncăruri fusese cu sos de roșii.

— Credeam că nu va mai trebui să vă privesc niciodată în ochi pe niciunul dintre voi, vrăjitorilor, a spus starostele în cele din urmă. Niciunul dintre vrăjitori n-a mai fost văzut de ani de zile. Se spunea că, după anul 1194, mai scăpaseră câțiva supraviețuitori acolo sus, în munți. Apoi s-a răspândit zvonul că restul muriseră deja, fie de foame, fie din cauza molimelor. Și, ce să vezi, apare unul ca ăsta taman în satul meu. Și primul lucru pe care îl face este să omoare pe cineva. Și, prins în fapt, are obrăznicia să invoce nu știu ce nenorocite de decrete.

— În virtutea numitului decret din anul 1150, a mormăit Geralt răgușit, emis de Dagead, rege al Kaedwenului și al Mărcilor de Margine, *primo*: vrăjitorilor li se permite să-și practice profesia în mod liber pe teritoriile Regatului și ale Mărcilor și îi scoate de sub jurisdicția autorităților locale...

— Primul *primo*, l-a întrerupt brutal Bulava. În curând se va împlini o jumătate de secol de când Dagead s-a transformat în țărăniță – și, odată cu el, și numitele lui decrete autocrate. Al doilea *primo*: niciun rege nu ia nimic de sub nimic, pentru că regele este în Ard Carraigh, departe de aici, iar aici își spune cuvântul autoritatea locală. Adică eu. Și al treilea *primo*, frățioare: ai fost arestat nu pentru exercitarea profesiei, ci pentru omor. Să prinzi vârcolaci și să ucizi duhurile pădurii – asta este treaba ta de vânător de monștri. Dar niciun rege nu ți-a acordat privilegiul să căsăpești oameni.

— Dar am sărit în apărarea...

— Daryl!

Ascultător, jandarmul i-a ars lui Geralt un pumn – de data aceasta în gât.

— O ții una și bună pe-a ta – starostele s-a uitat în tavan – și asta e enervant. Știi la ce poate duce enervarea? Chiar și la un om atât de calm ca mine?

Cioara i-a aruncat o privire sticloasă. Geralt a tăcut.

— Tu nu ești vrăjitor, a spus Bulava în cele din urmă. Te-ai defectat. Ai nevoie de reparații. Trebuie să te duci înapoi în satul ăla de munte despre care vorbesc oamenii. Nu știu cum se procedează acolo cu ăștia ca tine. Poate că un rebut ca tine se dezmembrează în părțile componente, ca să fie folosit la fabricarea unor vrăjitori noi, mai buni. Pentru că așa se face acolo la voi, nu-i așa? Vrăjitorii sunt asamblați, cusuți sau lipiți laolaltă din bucăți de om. Oamenii povestesc fel de fel de lucruri. Ca să nu vorbesc în vânt. Așa că, vrăjitorule ratat, te expediez înapoi în munți, dincolo de Gwennlech. Peste o săptămână.

Geralt a tăcut.

— Nici măcar nu întreb de ce peste o săptămână?

Starostele și-a arătat dinții galbeni.

— Ți place să invoci decrete și legi. Păi, și eu sunt în favoarea legii. Și legea spune că veneticii n-au voie să poarte arme aici, în sat. Iar tu ai venit aici cu o armă.

Geralt a vrut să-l contrazică, pentru că nu intrase el, ci fusese târât. Dar n-a mai apucat.

— Pedepsa este de douăzeci de lovături de bici, a hotărât Bulava. Pedepsa va fi administrată de Daryl, aici de față, care are o mână grea. Nu vei fi în stare să stai în picioare decât săptămâna viitoare. Ei bine, luați-l de aici. Duceți-l în piață, legați-l de un stâlp...

— Stați așa!

În încăperea a intrat un bărbat cu o mantie cenușie, foarte murdară la tiv, și i-a oprit pe jandarmi.

— Ce te-a apucat, Bulava, de te grăbești așa cu stâlpul și cu biciul? Vrei să-mi schilodești vrăjitorul? Nici să nu te gândești! Am nevoie de vrăjitorul meu teafăr și nevătămat pentru șantier.

— De ce te amesteci în executarea ordinului, Blaufall? s-a răstit starostele, punându-și mâinile în șolduri. Sufăr destul pentru că îmiiei mereu oamenii din sat la corvoadă. Dar nu te amesteca în jurisdicția mea, asta nu este treaba ta! Aici este jurisdicția mea! Crima trebuie să fie pedepsită...

— Șșș! Nu este vorba de crimă, l-a întrerupt Blaufall. Aici nu este vorba de nicio crimă, este autoapărare și salvarea oamenilor. Nu te mai

strâmba, pentru că am un martor aici. Pofteste, domnule. Să nu-ți fie frică. Vorbește, spune ce și cum.

Geralt îl cunoștea pe țăran. Era cel pe care îl salvase ieri de la jaf și care fugise în pădure în loc să-i mulțumească. Tatăl fetei, de care își amintea că era dezbrăcată până la cămașă.

— Depun mărturie, s-a bălbăit țăranul, arătând spre Geralt cu degetul. Mărturisesc pe cuvântul meu că acest tânăr a sărit să mă salveze de tâlhari... Mi-a salvat bunurile... Mi-a salvat fiica de rușine... A salvat-o nevinovată din ghearele tâlharilor...

— Și dezertorul ăla, a adăugat Blaufall, s-a năpustit împotriva lui cu un topor. Tânărul doar s-a apărut. A fost legitimă apărare. Confirmă, omule, că așa a fost.

— Taman așa a fost... Întocmai! Domnule staroste, acest tânăr este nevinovat!

Săteanul era palid și vorbea nefiresc de tare.

— Domnule staroste! Eliberați-l, vă implor! Și uitați aici... Vă rog, luați... Cu titlul, de... Poate că au fost costuri sau pierderi... Sunt bucuros să răsplătesc...

Înclinându-se servil, țăranul i-a înmănat starostelui o pungă. Bulava a băgat-o repede în buzunarul pantalonilor lui bufanți cu atâta îndemânare, încât punga nici măcar n-a zornăit.

— Legitimă apărare! a mormăit el. L-a despiciat cu sabia pe om. Tânăr nevinovat... Eu l-aș...

Au ieșit în piață. Jandarmii l-au împins pe Geralt afară, dar nu i-au dezlegat mâinile.

— Și tu, Blaufall, a întrebat primarul, de ce ești atât de înfierbântat, încât mi-ai adus și un martor? Chiar ai așa mare nevoie de vrăjitor?

— Cum adică, nu știi? Construim un drum, Drumul Mare, de la Ard Carraigh, prin codri, până la Hengfors. Așa trebuie să fie drumul ăsta. Și nu este vorba de o cărare oarecare, ci de un drum uscat și nivelat, podit cu bușteni și nuiele, astfel încât să poată merge căruțele și trăsurile. Este o lucrare importantă, Drumul Mare. Pe acolo se va desfășura un comerț intens între țările noastre, adică cu Nordul. Însuși regele ne-a ordonat să ne grăbim. Iar pădurea și mlaștinile sunt pline de monștri – din când în când, câte unul dintre muncitorii noștri moare, ucis sau răpit de dihăanii...

— Și de când îți pasă ție de muncitori? Întotdeauna ai spus că muncitorul nu este important: dacă nu este unul, va fi altul...

— De muncitori nu-mi pasă, că sunt cu duiumul. Dar, uneori, câte un monstru îmi răpește un maistru, iar asta îmi dezorganizează munca, îmi distruge frontul de lucru. Îți spun, am nevoie de un vrăjitor, altfel ratez termenul limită. Nu mai contează că bonusul meu se va duce dracului, dar o să-mi trimită și o inspecție. Iar inspecția...

— Întotdeauna găsește câte ceva, a dat din cap Bulava, înțeleghător. Și este vorba de materiale luate pe sub mână, estimări de costuri supraevaluate, sau...

— Nu schimba subiectul! a răcnit Blaufall. Și să-i dai drumul vrăjitorului imediat, fără întârziere, că îl iau cu mine pe șantier... Oh, Doamne... Ce se întâmplă?

— Garda satului.

Starostele și-a dus mâinile streășină la ochi.

— Armata domnului Carleton.

O duzină și ceva de călăreți s-au năpustit în curte, ridicând praful și speriiind găinile. Înarmați. Îmbrăcați în culori vii, dar destul de jerpețiți. Doar doi dintre cei aflați în frunte erau mai eleganți. Comandantul – un bărbat mustăcios, îmbrăcat într-o haină de culoarea somonului, cu un pandantiv aurit – purta o pălărie cu un panaș din pene de struț, iar alături de el, un elf cu părul lung, cu o bandă pe frunte, care avea o uniformă verde de cercetaș.

— Domnul căpitan Reisz Carleton, a salutat Bulava, ieșind în întâmpinarea lui. Bine ați venit, bine ați venit! Cărui fapt datorăm această onoare?

Domnul căpitan Reisz Carleton s-a lăsat pe spate în șa și a scuipat șuerând. Apoi i-a făcut semn iscoadei. Elful s-a apropiat de stâlp cu bara transversală și a aruncat, cu îndemânare, o frânghie terminată cu un laț.

— Oho!

Bulava și-a pus mâinile în șolduri și s-a întors să vadă dacă jandarmii mai erau în spatele lui.

— Se vede că domnul căpitan a venit în satul meu pentru o spânzurare. Oh, chiar văd cine urmează să atârne azi în ștreang. Îi văd, îi văd pe cei doi în lanțuri! Ha, deci domnul căpitan a prins dezertori cu garda sa! Cei care-mi atacă sătenii și fetele prin pădure?

LIBRIS | We know

— Pe aceea n-am de gând să-i spânzur, a spus căpitanul Reisz Carleton, răsucindu-și mustața. Vor merge amândoi prin sate, pe ulițe, și vor fi bătuți la stroi¹. Așa or să țină minte. Și cu asta, basta. Am prea puțini oameni ca să-i spânzur. Și ca vreun ticălos să-i ucidă fără să fie pedepsit.

Căpitanul s-a îndreptat în șa și a ridicat vocea, adresându-se nu numai starostelui, ci și jandarmilor din sat, lui Blaufall, slujitorilor lui și mulțimii de săteni care se adunaseră deja acolo.

— Pentru ce să-mi pedepsesc soldații? Pentru ce? Pentru dezertare? Pentru că au încercat să reguleze o târfă? La urma urmei, suntem aici de pază, la graniță, ca la sfârșitul lumii – ca în exil, ca o pedeapsă. Aici n-ai bere, n-ai femei... Nu este de mirare că flăcăii mai ies, uneori, la pândă, prinzând câte o...

— Și apoi, ce naiba caută fetele în pădure? a ridicat vocea Reisz Carleton. Și săteanul ăsta de aici? Ce, trebuia neapărat să meargă acolo cu fata lui? Nu putea s-o lase acasă? Nu-i de mirare că băieții au vrut să... Nu vreau să spun că îi laud! Nu îi laud, dar îi înțeleg! Domnule Aelvarr? Este gata?

— Gata, domnule căpitan.

— Atunci fă bine și adu-l pe vrăjitorul ăla aici, Bulava. Mi-a ucis un soldat – el va atârna în ștreang. Trebuie să dăm un exemplu de groază. Și să nu-l dați jos, staroste, să-l lăsați să atârne ca avertisment pentru alții.

Blaufall a făcut un pas înainte, părând că vrea să spună ceva, dar a renunțat. Jandarmii l-au înhățat pe Geralt, însă au rămas pe loc, nesiguri. Și, după cum s-a dovedit, pe bună dreptate.

Deodată, s-a lăsat o liniște ciudată. Și a început să sufle un vânt rece.

În piața a intrat încet, venind din spatele hambarelor, un cal negru ca smoala. Purta în spate un călăreț – un bărbat cu părul alb, purtând o haină de piele neagră, încheiată pe umăr cu cataramă de argint. Deasupra umărului drept i se vedeau mânerle a două săbii.

Încet, cu grație chiar, calul negru și-a scuturat fruntea și s-a oprit în fața cavaleriei căpitanului Carleton.

Pentru o clipă a fost liniște. Apoi calul și-a scuturat din nou fruntea. Rotițele zăbalei au zornăit ușor.

— Domnul staroste Bulava, s-a auzit în liniștea desăvârșită vocea cavalerului cu părul alb, îl va elibera de îndată pe tânărul vânător. Îi va înapoia calul, armele și bunurile. Imediat!

— Da... a tușit starostele. Am înțeles, domnule Holt. Imediat...

— Domnule căpitan Reisz Carleton... Călărețul s-a aplecat ușor și și-a atins borul pălăriei.

— Domnule vânător Preston Holt. Reisz Carleton s-a înclinat ușor: Mă înclin.

— Domnule căpitan... – cavalerul a ridicat vocea – vă rog frumos să binevoiți să-l luați de aici pe acest elf, frânghia lui și restul slujitorilor dumneavoastră. Nu mai este nevoie de prezența dumneavoastră aici. Linșajul de astăzi s-a anulat.

— Serios?

Căpitanul s-a îndreptat în șa, și-a sprijinit mâna pe garda sabiei.

— Sunteți chiar atât de sigur, domnule vânător?

— Da, cât se poate de sigur. La revedere! Domnule, băiatul a fost eliberat? I s-au înapoiat lucrurile?

— Ah, ticălosule! s-a stropșit unul dintre călăreții lui Carleton, smulgându-și sabia din teacă și făcând calul să se ridice în două picioare. Las' că te...

N-a apucat să termine. Numitul călăreț Preston Holt a ridicat mâna și a făcut un gest scurt. Aerul a început să geamă și să suiere, iar sătenii și-au acoperit urechile. Călărețul a scos un țipăt, a zburat din șa ca din praștie și s-a prăbușit greu, inert, chiar sub copitele tovarășilor lui. Căii acestora s-au speriat, au pufnit, au zvârlit din copite, scuturând din cap; unul dintre ei s-a ridicat pe picioarele din spate. Calul celui căzut s-a năpustit printre căsuțe, zvâcnind și azvârlind din picioare.

S-a așternut o liniște profundă.

— Mai dorește cineva? Preston Holt a ridicat mâna înmănușată. Mai dorește cineva să se împotrivescă? Să facă pe eroul? Nu? Așa credeam și eu. Adio, domnilor soldați! Tânărul vânător este deja în șa?

— Da, a răspuns Geralt.

— La drum, atunci. Urmează-mă!

¹ Formă de pedeapsă corporală, prin care cel pedepsit este forțat să treacă prin două rânduri de oameni care îl lovesc cu bastoanele (n. tr.).

LBRIS

We know
books

Margrafiatul de Sus își pusese semnul de frontieră pe râul Gwenllech. Se știe cât de mare este ambiția margrafilor locali de a pătrunde mai departe, în văile din Munții Dragonului, motiv pentru care obișnuiau să-și numească domeniul „Cismontane”, ca și cum acesta urma să fie extins curând și să cuprindă și Transmontana, după ce îi vor goni pe elfi mai departe, în adâncul munților. Dar anii trec și nu se întâmplă nimic de acest fel.

Baldwin Adovardo, *Regni Caedvenie Nova Descriptio*

Regatul Kaedwen era vestit în întreaga lume locuită pentru vremea sa rece și capricioasă. Închis la nord de bariera Munților Dragonului, iar la est de masivul puternic al Munților Albaștri. Țara era traversată de fronturi imprevizibile și frecvente de mase largi de aer, ceea ce avea drept rezultat ierni lungi și reci, primăveri reci și scurte, veri ploioase și scurte. În ceea ce privește toamna, aceasta varia: uneori era însoțită, caldă și plăcută, alteori nu era deloc.

Acum, în luna martie, pe care elfii o numeau „Birke“, zăpada încă mai zăcea pe alocuri în râpe și șanțuri, se întindea în pete albe peste golurile de pe pășunile de munte. Bucăți de gheață îngălbenită încă mai acopereau unele bălți și șanțuri cu o peliculă gălbuie. Soarele părea că strălucește, dar când sufla vântul dinspre munți biciuia mai rău decât gerul din ianuarie.

Geralt plecase din Kaer Morhen cu o zi înainte de echinocțiu. Acesta era obiceiul vânătorilor. Se știa că monștrii sunt cât se poate de hămesți după trecerea iernii și devin foarte agresivi, așa încât oamenii din sate și așezări erau dispuși să scoată bani din buzunar ca să angajeze un vânător chiar dacă își consumaseră toate proviziile și erau, practic, lipsiți de resurse. Dar Geralt nu avusese ocazia să fie angajat. Pentru că se întâmplase ceea ce se întâmplase: abia mersese două zile pe munte, când buf!, apăruseră un sătean și fiica acestuia – tâlharii, cheliosul cu dinții stricați, buf! buf! – și gata. Și nimerise la curtea starostelui Bulava, în satul Neuhold. Iar din acea curte, și apoi de amenințarea unui linșaj din partea războinicilor din turnul de pază al satului, fusese salvat de acest ciudat individ cu părul alb,

cu două săbii pe spate și călare pe un cal negru, în urma căruia mergea acum Geralt.

— Propun să călătorim împreună o vreme, a spus ciudatul individ, întorcându-se în șa. Căpitanul Carleton poate încă mai vrea să te spânzure; este clar că dorește s-o facă de foarte mult timp. Nu este atât de prost încât să mă urmărească pe mine, dar tu, călătorind de unul singur, poți fi o pradă ușoară. Așa că, dacă nu te deranjează compania mea...

— În niciun caz! l-a asigurat în grabă Geralt, îndemnându-și iapa roaibă. Aș fi fericit să... Eu sunt...

— Știu cine ești. Părul ți-a albit după mutații? După schimbări? Pierderea pigmentului, ca în cazul meu?

— Da... Dar de unde...

— De unde știi cine ești? Știi deoarece urmăresc ce se întâmplă în forêtăreața voastră. Și mi-a ajuns la urechi zvonul că a absolvit acolo un *wunderkind* pe care îl cheamă Geralt și că este pe cale să pornească la drum.

— Dar Vesemir...

— N-a pomenit niciodată de mine? Numele de Preston Holt nu i-a trecut niciodată prin minte? Să-ți explic: de la un timp, Vesemir și cu mine ne mișcăm pe orbite diferite, ca să zic așa. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Geralt nu prea știa ce este aceea o orbită, dar a încuviințat din cap, făcând o mutră înțeleaptă.

Au mers în tăcere o vreme. Unul lângă altul.

— Așadar, ai pornit la drum de la Kaer Morhen, a spus Preston Holt în cele din urmă. Poate că n-ai avut parte chiar de cel mai bun început, dar așa stau lucrurile la început. Eu, de altfel, n-am de gând să te dojenesc; dimpotrivă, am examinat cadavrul acestui ticălos și tăieturile tale sunt impecabile. Poate inutile, poate necugetate, poate neelegante – dar în esență impecabile.

Au tăcut din nou, urmărind cu privirile cireada de vite și ciobanul care alerga de la o vacă la alta ca să-și încălzească tălpile înghețate în balega proaspătă și caldă de vacă. Probabil că balega îl încălzise doar moderat, dar alergarea îl încinsese bine.

— Mână vacile afară, a remarcat Holt, deși iarba abia răsare din pământ. Este semn că sezonul a început și vei găsi de lucru fără dificultate, Geralt. Satele vor fi în curând dispuse să plătească pentru protecția

păstorilor și a vitelor. Să mână caii acolo, în tufiș, de-a lungul malului jgheabului.

— Pe care margine?

— A jgheabului. Șanțul ăsta de aici este jgheabul, canalul prin care se scurgea, cândva, apa din mine. Așa, după cum, desigur, știi, ne aflăm într-o parte a regatului Kaedwen numită „Marca de Sus“. Bogăția Mărcii de Sus o constituie minereurile extrase – în special sare, dar și argint, nichel, zinc, plumb, lapis lazuli și altele. Cel puțin așa era odinioară; astăzi, parcă lipsește ceva în cele mai multe mine. Nimic nu durează la nesfârșit.

Geralt n-a comentat.

— Vezi dealul ăla din față? Se numește „Podkurek“, așa figurează pe hărțile oficiale. Și totul pornește de la faptul că, acum o sută de ani, un țăran pe nume Podkurek a dezgropat din întâmplare acolo o bucată de argint de mărimea unei căpățâni mari de varză. Imediat s-a săpat o mină în coasta muntelui. Aici au fost extrase cantități mari de argint și galenă, minereu de plumb. Însă, cu cât minierii săpau mai adânc, cu atât aveau mai multe probleme cu apa. Sunt mai multe jgheaburi ca ăsta de aici – o să le vezi. În cele din urmă, din cauza costurilor mari ale drenării apei, extracția a devenit neprofitabilă. Minerii s-au mutat în alte zone. Au lăsat în urmă un labirint de coridoare și gropi, parțial inundate. Și acum vine partea cea mai interesantă: mina abandonată și inundată a fost ocupată și preluată de cărăbușii rătăcitori. Presupun că știi ce este un tricolici rătăcitor, nu-i așa?

— Tricolicii – a început să turuie Geralt, trăgând aer în piept – sunt niște creaturi mici care seamănă cu maimuțele cu cap de câine. Trăiesc în grupuri, sub pământ, la întuneric. În grupuri sunt periculoși...

— Sunt al naibii de periculoși! i-a întrerupt recitarea Preston Holt. Și sunt destul de des o pacoste pentru minerii amatori care vin să sape în pantele dealului Podkurek, în căutarea argintului care încă se mai găsește pe aici. Oh, și iată o ilustrare a argumentului meu: ceea ce strălucește acolo sunt prelatele de pe căruțe și corturi. Am ajuns direct în tabăra bravilor săpători. Primii din această primăvară.

Curajoșii săpători i-au întâmpinat la început cu o delegație înarmată cu lopeți și băte. Chipurile amenințătoare ale întâmpinatorilor transmiteau un mesaj cât se poate de limpede: „Plecați de aici, veneticilor, noi am fost primii“. Curând, însă, fețele s-au îmblânzit – nou-veniții nu